

L'ÚLTIMA FULLA

---

*Només així, em deixo que tu em deixis;
així només, et deixo que ara em deixis.
Jo tinc, per a tu, un niu en el meu arbre...*
Lluís Llach, "Un núvol blanc"

Asseguda al costat del llit, la Joana observa per la finestra com les fulles del plataner que hi ha davant es van desprendre, irremeiablement, de les branques, amb l'ajut del vent que aquesta matinada bufa amb especial virulència. Els primers raigs de sol, deixen entreveure també, un cel de plom, preludi d'un dia que serà gris.

Estreny amb força el braç del Miquel i no pot evitar unes llàgrimes que comencen a negar-li els ulls, difuminant les imatges. Entre les quatre parets blanques de l'habitació hi impera un silenci espès, que fa mal, només trencat per aquella respiració agònica que preveu el pesarós final. El flux d'oxigen que li arriba per sota de la mascareta, és possiblement l'únic que permet al seu marit seguir enganxat a la vida. És conscient que només queda esperar que el delicat fil que el sosté en aquest món, s'acabi esquinçant.

Què lluny queden les primeres passes d'aquest ingràt camí! La visita al metge de capçalera per consultar un persistent mal de cap que després de més de deu dies no desapareixia amb els antiàlgics, els llargs matins fent incòmodes proves diagnòstiques, l'angoixa dels dies posteriors esperant els resultats i els feixucs mesos de tractament per intentar aconseguir vèncer al maleït tumor. Però no ha pogut ser. El càncer ha guanyat la partida. *Game over.*

És qüestió d'hores - recorda que li ha dit la doctora de guàrdia a mitjanit, amb aquella serenor imposada dels professionals mèdics. Ells, i elles, que tenen la difícil funció de mirar de cara a la mort, i que ens fan comprendre que aquesta, esdevé una companya de la vida.

La Joana accepta la sentència amb resignació. Però sap també, que no serà fàcil conviure amb la pèrdua del seu marit.

Ha passat tota la nit desperta i l'esgotament de tantes hores sense descans es reflecteix en el seu rostre. I també en el seu cor, que sent trencat en mil bocins. Un garbuix d'emocions contraposades l'envaeixen. No vol que el seu marit mori. No vol quedar-se sola. No vol que la vida junts s'acabi. Però tampoc desitja que aquell patiment es perllongui. S'enfada, es lamenta, recorda, resa, s'exaspera... Tanca els ulls i visualitza, com en una pel·lícula a càmera ràpida, els fotogrames més feliços que han compartit. Experimenta, per uns segons, una pau interior, serena, i busca la mà del Miquel per entrellaçar els dits amb els seus.

Algú obre la porta de l'habitació amb molt de compte. Et puc ajudar en alguna cosa abans de marxar, Joana? Amb les paraules del infermer que entra en aquell moment a l'habitació, torna de nou a la realitat. No gràcies, estic bé - li respon, esforçant-se per deixar entreveure un sincer somriure, amb el que pretén agrair-li la tasca que fa i també, la seva amabilitat.

Mira el rellotge que hi ha sobre la tauleta de nit i s'adona que són quarts de vuit del matí. Els fills estan a punt d'arribar.

S'aixeca, i dona dos petons al seu marit. Sap que possiblement són els últims. Necessita el contacte dels llavis amb la seva pell. Estic aquí Miquel. T'estimo. Em sents? - li xiuxiueja a cau d'orella. S'inclina sobre el llit i l'abraça. I percep la fragilitat, l'evident inconsistència d'aquell cos que s'apaga, que es consumeix, que s'esvaeix entre els seus braços en aquell precís moment.

A fora, l'última fulla es desprèn de l'arbre i va caient amb moviments oscil·lants, rítmics, suaus, al compàs del vent, fins arribar a terra.

Lletraferida

Novembre de 2022